

2014/2015

V posledním srpnovém týdnu se z nás stali indiáni. Každý den ráno jsme pozdravili Slunce, pro každého jsme vymysleli indiánské jméno, zatancovali jsme si indiánský tanec kolem posvátného ohně. Četli jsme si indiánské příběhy, naučili se indiánskou ukolébavku. „Malovali“ jsme pískem obrázky, vyrobili jsme si náramek přátelství, kamenného bojovníka a taky týpí.

V září jsme ve Violce přivítali nové kamarády. Společně jsme si zahráli pohádku O Červené Karkulce. Dokud nám přálo příjemné zářijové počasí, vydali jsme za Kačenkou do Plchu a společně jsme sbírali jablíčka v sadu a ořechy pod rozložitým ořešákem. Na ručním lisu jsme lisovali sladoučký mošt. Přivezli jsme na ochutnání i rodičům.

Koncem září jsme v podhradí Kunětické hory „bojovali s drakem“. Opatrně, abychom ho neprobudili, jsme prošli houštím a trním pro jablíčka. Všichni našli odvalu a s pomocí michaelského meče prošli nebezpečnou cestou. Společně s rodiči jsme si doma vyrobili draky a na louce jsme vyzkoušeli, jak létají. A létali pěkně vysoko. Vyráběli jsme létavice v podzimních barvách a starší kamarádi malé dráčky z hlíny. A když nám pořádně vyhládlo, pochutnali jsme si na dobrotách od maminek.

V říjnu jsme pekli jablkové a švestkové koláče a náš první společný chléb. Mouku na něj jsme si namleli na novém ručním mlýnku. Venku jsme sbírali kaštiny, oříšky, barevné listy, klacíky. Společně s rodiči jsme se jedno odpoledne sešli ve Violce a zpívali jsme martinské písničky.

V listopadu jsme se pod Kuňku vrátili znovu, tentokrát jsme za světýlek našich lucerniček čekali na Martina. Tety nám zahrály příběh o Martinovi, u ohně jsme si společně zazpívali. V dále jsme zahlédli postavu v červeném plášti, ale než jsme doběhli, byla pryč. V koši, který nám tam svatý Martin nechal, jsme našli sušené ovoce a všichni jsme se vzájemně podělili.

Koncem listopadu jsme se s rodiči opět sešli ve Violce na společném zpívání, tentokrát adventních písní. V sobotu před první adventní nedělí jsme navštívili naše kamarády ve waldorfské škole na jejich tradičním jarmarku.

Hned po jarmarku jsme si prošli voňavou spirálou pro světýlko, které nám prozářilo dlouhý adventní čas. Vyprávěli jsme si příběh o Marii, každé ráno jsme společně se staršími kamarády ve waldorfské škole zpívali adventní a vánoční písničky. Po celý advent jsme si četli příběh o putování Marie a Josefa do Betléma. Druháci nás pozvali do školy na svoji vánoční hru. My jsme pozvali naše rodiče a kamarády na náš příběh o putování Marie a Josefa do Betléma. A potom jsme se těšili na vánoční prázdniny.

V lednu jsme si vyprávěli příběh O třech králich.

A když napadl sníh, vyrazili jsme s boby a sánkami na nejbližší kopec. Koulovali jsme se, stavěli jsme sněhuláky a radovali se z bílé nadílky. Naučili jsme se několik „sněhových“ písniček a říkadel. Předškoláci si nabarvili vlnu, namotali si ji na klubíčka a pustili se do tkaní taštičky.

V únoru jsme tančili a zpívali, hádali jsme hádanky i vymýšleli jsme si vlastní hádanky. Když jsme se vrátili z jarních prázdnin, oslavili jsme masopust. Pekli jsme koblihy, tančili v maskách, zpívali a veselili se. Moc jsme si to užili.

Začátkem března jsme se vydali na koncert do pardubické filharmonie, tentokrát na pořad Byla jednou jedna pohádka.

Při procházkách v okolí Violky jsme pozorovali, jak se probouzí jaro a netrpělivě jsme vyhlíželi první jarní kytičky a včeličky.

V dubnu jsme barvili vajíčka, pletli pomlázky a poslali jsme po vodě Morenu, aby zimu odnesla daleko do moře. Vyprávěli jsme si pohádku O Šípkové Růžence. Koncem dubna jsme se všichni sešli na Violkovém odpoledni. Předli jsme na kolovrátku, malovali látkové pytlíčky a prostírání, vyrobili jsme si papírovou káču a barevnou mandalku-magnetek. Opékali jsme klobásy a chleba, skákali jsme na trampolíně. Sluníčko svítilo a tak jsme si užili moc příjemné odpoledne na školní zahradě.

V květnu tety a někteří rodiče navštívili waldorfskou školu Auenland v Schopfheimu. Přijeli se spoustou nových nápadů.

Před Violkou jsme pozorovali hnízdo, které si na stromě postavila kosice. Každý den jsme pozorovali, jak sedí na vajíčkách a netrpělivě jsme čekali, až se ptáčata vylíhnou. A dočkali jsme se.

Byli jsme se podívat ve waldorfské škole v první třídě za našimi kamarády z Violky, nyní už prvňáčky. Jitřenky poznaly, co je čeká v první třídě.

Vydali jsme se vlakem do Prahy na pohádku O Jabloňové Panně, kterou si připravily studentky pětiletého studia eurytmie. Prohlédli jsme si Orloj a nakrmili holuby na Staroměstském náměstí.

Koncem května jsme se vydali k řece Chrudimce do nedalekých Nemošic. Upletli jsme z lučních květin

a trav věnečky pro vodní víly, aby pro nás po celý rok pečovali o vodu v řekách, studánkách i potůčcích. Objevili jsme ve stromě domeček a tak jsme si ho na chvíli zabydleli. Cestou jsme našli kusy borové kůry a tak jsme si všichni vyrobili lodičky, které jsme poslali po řece. Snědli jsme svačinu od maminek a pospíchali jsme na autobus.

V červnu jsme byli nejraději na zahradě ve školní družině, stavěli jsme domečky ze slámy, na pískovišti jsme stavěli kuličkové dráhy, hrady. Jakmile jsme se dostali k vodě, vznikaly rybníčky a potůčky plné vody. Sbíraly jsme kytičky a pletli věnečky. Pozorovali jsme broučky, berušky, motýlky i žížaly v hlíně. Vyzkoušeli jsme si chození na chůdách i po laně.

Svatojánskou slavnost jsme si prožili pod Kunětickou horou,

Následující den jsme se rozloučili s Jitřenkami, které se už po prázdninách těší do školy.